

Vladimír
Nahodil
Vzpomínky
chirurga

KAROLINUM

Vzpomínky chirurga

Prof. MUDr. Vladimír Nahodil, DrSc.

Recenzovali:

prof. MUDr. Michal Anděl, CSc.

prof. MUDr. Petr Svobodný, Ph.D.

Vydala Univerzita Karlova

Nakladatelství Karolinum

Grafická úprava Zdeněk Ziegler

Úprava fotografií Petr Nahodil

Sazba DTP Nakladatelství Karolinum

Vydání druhé

© Univerzita Karlova, 2018

© Vladimír Nahodil, 2018

ISBN 978-80-246-3912-3

ISBN 978-80-246-3947-5 (pdf)

Univerzita Karlova
Nakladatelství Karolinum 2018

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

*Věnováno mým dětem, vnukům
i pravnukům.*

Obsah

Předmluva k 2. vydání /9

Úvodem /11

I. VINOHRADSKÁ ÉRA /13

Prvé kroky /13

Další kvalifikace /20

Frankfurtský příběh /26

K 21. srpnu 1968 /29

Vývoj politických názorů /34

Některé pozdější události /37

Jednotliví pracovníci kliniky /39

Některé názory /48

Z osobní historie /51

Konkurs na místo přednosta vinohradské chirurgické
kliniky /60

Nástup nového přednosta kliniky /66

II. MOTOLSKÁ ÉRA /70

Konkurs na místo přednosta chirurgické kliniky
v Motole /70

Jmenování přednostou a prvé kroky /72

Lékaři kliniky /79

Další pracovníci /80

Odborné zaměření /82

Obhajoby dalších titulů /87

Jiné události /90

Stavební a technické problémy /95

Vedení kliniky Pod Petřínem /98

„Stipendium“ do Kodaně /100

K činnosti znalce /103

Ohlédnutí za výsledky práce /104

Konečné osobní události /105

NĚKOLIK ZÁVĚREČNÝCH NÁZORŮ /115

Předmluva k 2. vydání

Pokud jsem byl seznámen s reakcemi čtenářů na 1. vydání této knihy, byly vesměs příznivé. Nicméně nemohu vyloučit ani možnost kritických a negativních připomínek, kterých se mi sice nedostalo, ale byly by jistě oprávněné, protože k mým názorům na politické, historické i medicínské skutečnosti mohou být jistě odlišné postoje. Jediná konkrétní námitka byla vyslovena renomovaným historikem v tom smyslu, že kniha je zbytečně stručná. Prošel jsem tedy znovu celý text a plně jsem pak akceptoval zmíněnou námitku. Shledal jsem totiž, že v několika kapitolách byly problémy spíše jen naznačeny bez dalších údajů, což činilo výklad neúplným. Kromě toho pro stručnost nebylo uvedeno několik dalších a z historického hlediska významných chirurgů, kteří měli vliv na rozvoj oboru. Také v kapitole o 21. srpnu 1968 chyběly další zajímavé skutečnosti, které však vyvstaly ve vzpomínkách a na základě dodatečných informací teprve později. Ze všech těchto důvodů jsem pokládal za nutné a účelné vytvořit 2. vydání knihy, ve kterém bylo třeba na řadě míst původní text doplnit nebo přepracovat. Byly připojeny i zcela nové údaje a také drobnější zmínky z rodinného života. Tím se pak pochopitelně celkový počet stran rozšířil. Jsem přesvědčen, že takto adekvátně upravené a obohacené vydání bude po stránce obsahové i formální do značné míry dokonalejší.

Úvodem

Člověk, který ve vysokém věku začne uvažovat o sepsání svých osobních pamětí, s tím nesmí dlouho otálet, ale naopak brzy začít, dokud si ještě něco pamatuje. V opačném případě je tento záměr neřešitelný. Pohnutky k napsání pamětí mohou být přitom různé. Někteří považují své životní prožitky za natolik zajímavé, že jsou přesvědčeni o jejich výlučnosti a očekávají, že je budou s obdivem hltat nejširší vrstvy čtenářů. Jiní jdou ještě dále a dají si tu práci s tím, aby každý a bez hlubších úvah pochopil, jak dotyčný jedinec byl a dosud je dobrý, úspěšný a nenapodobitelný. Opakem pak může být filantrop, který úzkostlivě dbá na to, aby si čtenář vzal pro svůj úspěch v životě jako příklad jen to kladné, o čem pisatel vypráví. Jistě existují desítky jiných, vysloveně lidských a upřímných pohnutek se snahou o maximální objektivitu. Nicméně snad všem autorům je společná skutečnost, že nikdy nezveřejní některé své zážitky, za které se z hloubi duše stydí a které si navždy ponechávají jako nedotknutelné tajemství. Mohly by sem patřit např. okolnosti osobních intimních vztahů, nedůstojné jednání, špatná rozhodnutí, drobné i větší podvůdky, poškození jiné osoby atd. Jen vzácnou výjimkou v těchto přiznáních mohou být ti, o kterých platí úsloví „co neví, to nepoví“.

Je příznačné, že si mnozí lidé v pokročilém věku začínají uvědomovat a připomínat různé životní situace, které v mládí a ve středním věku během pracovního rozmachu spíše přehlíželi. A tak si začínají klást otázku, jak to vlastně tenkrát bylo, a mohou se tedy vynořit nejrůznější zážitky.

Když jsem si začal pohrávat s myšlenkou sepsat své paměti, odvrhl jsem především možnost nudného a podrobného vyličení svých životopisných údajů. Rovněž jsem nechtěl zabřednout do složité odborné chirurgické problematiky. Daleko větší důleži-

tost a také hlavní inspiraci jsem našel v tom, že jsem si uvědomil PROPASTNÝ ROZDÍL mezi technickou a společenskou úrovní v padesátých a šedesátých letech minulého století v porovnání se současnou dobou. Napadla mě v té souvislosti i takováto představa: Kdyby totiž někdo v tehdejších létech prohlásil, že na konci dvacátého a na začátku jednadvacátého století budou mít téměř všichni lidé z civilizovaných zemí malé příruční telefony, kterými se dovolají třeba z lesa nebo z přímořské pláže ihned k osobě na druhé straně světa, nebo, že lidé budou mít k dispozici miliardy informací přes něco, čemu se dnes říká internet, nebo že počítačová technika bude základem široké lidské činnosti, nesčítelných vynálezů i s umožněním vesmírných letů, a kdyby navíc předpovídal, že v té budoucí etapě budou děti (včetně předškolních) učit řadu dospělých osob starší a staré generace všechno možné, co souvisí s počítači, pak by byl tehdy takový jedinec přinejmenším terčem posměchu, spíše však by ho považovali za podivína a za psychiatrický případ. A právě tato léta uprostřed dvacátého století byla pro mne úplným začátkem mé lékařské dráhy.